

Червения: Гледай нашия редактор колко бил прост! в вокалното изкуство! Ведбал пеевтори тенор да речем, а аз съм драматически баритон. Що? Смяете ли се?!

Николай: Разбирася ще се смеем.. Кой те пита сега за твоя драматически баритон?

Ведбал: Кажи лиричен, та да се разберам./смят се/

Николай: Ех вие лириците в живота и песните, а пък ние сме проста хумористична проза. Впрочем аз мисля да пиша рецензия по този въпрос!

Червения: Ти по добре напиши нещо за твоята изгора ФЛЮРАНС.

Ведбал: Браво сега и ти мукава нещо.

Червения: Не, но това си е така. От одева се се е загледал през витрината, все за нея мисли, а Флоранс в тоя час чезне и вежне по неговите кармъзени устни.

Ведбал: Ех, не са чак пък толкова кармъзени! Гледай ги какви са дебели, язвители, тлъсти

Николай: Тъй. И времето лети в смях и закачки! Нашата мечта да идем в кабарето тази вечер не ще се съдържи. Нашия меценат все още не иде.

Ведбал: Тогавя време е да плащаме на коприненото Мици и да потънем в бездната на нощта,

Веселин: Да потънем

Ведбал: А ти Червения ще ни кажеши оня монолог от хероичния Сирано де Бержерак.

Червения: А ето го и, и нашия покривител пристига/чука на масата/меланж-плащ/през входната врата влиза Константин - добре облечен сподгънати крачоли/ Сега ще видим какви световни събития ще се разиграват тази вечер.

Константин: Здравейте господа от писателската заедруга... лардон представите на хумористическата българска мисъл. Кой плаща?

Червения: Ние плащаме.. Аз, Ведбал, Николай.. Ние по един меланж, Ведбал

Константин: Аз плащам бс. Вие сте пролетарий, не може да плащате.

Ведбал: /с усмивка/ Ние приемаме. Всичко приемаме, плюс един! Тъкмо си бяхме тръгнали и ето - нашата звезда пристигна.

Константин: Кой отози плюс един? Ведбал

Ведбал: Това съм аз който пи два чая.

Константин: Плаща всичко, моля.

Мици: /взема парите и връща остатък на масата, всички наблюдават нейните красиви движения/ Седем по десет ..седемдесет.. осемдесет ..сто...

Константин: Вземете си парите. Тая вечер сме в особено настроение..

Мици: /с усмивка/ Благодаря.

Константин: /тържествующ/ Няма защо. Сега, другари ви каня в кабаре зимна градина на вечеря и пир. Да тръгваме.

Ведбал: Добре да тръгваме, но Червения ще ни каже нещо за Париж и пристанището Нел! /Залата на кафенето е вече опустяла, компанията излиза от заведение а на въз се чува гласът на Червения: ..Париж, ти дремаш втеменен здрач с своите сини покриви облани в лунна светлина.. натам блести възлюбното на Сена огледало.. в омара отблески ..Мистериозно! На пристанището Нел! На